

AFSCHEID

In de witte ziekenzalen werd het licht gedoofd. Het was een gure winteravond.

Ze omarmden elkaar bij wijze van afscheid. De een ging dood en de ander moest nog een poosje verder leven.

ONGUNSTIG

De struise vrouw keek met afgrijzen naar m'n ongunstige ge-
laat. 'U bent niks veranderd,' merkte ze op, 'u bent net zo le-
lijk als vroeger.'

Ik moest haar gelijk geven.

'Maar,' vroeg ze, 'kost het u dan geen moeite om met zo'n
voorkomen een geschikte baan te vinden?'

Ik zei dat het me inderdaad grote moeite kostte, dat ik een
tijdje tuinman was geweest, maar dat men mij vanwege m'n
stuitende oogopslag ontslagen had en dat ik dientengevolge
zonder werk zat.

'Zo zie je maar weer,' stelde ze vast.

'En,' voegde ik eraan toe, 'thans bevind ik me met heel m'n
hart aan lager wal.'

'O,' zei ze, 'dat valt me van u mee.'

Ze mompelde een groet en liep door. Ik kon me weer volle-
dig wijden aan m'n vreugdeloze bestaan, ik hoopte dat ik niet
meer onderbroken werd.

GEWAPEND

Ik hoorde gemorrel aan m'n deur en hij kwam zomaar binnen met een sleutel.

'Hoe kom je in hemelsnaam aan een sleutel,' vroeg ik.

De man lachte, ik zag zijn hopeloze tanden.

'Gestolen,' zei hij eenvoudig.

O, op die manier.

'Ik ben gewapend,' vervolgde hij.

'Dat is een vervelende bijkomstigheid,' zei ik, 'want meestal ben ik ook gewapend, nu niet.'

'Ik ga er prat op dat ik gewapend ben,' hernam hij.

Terecht, maar dat zei ik niet. Ik zweeg.

Ineens had hij haast. Hij maakte dat ie wegkwam, ik wilde hem nog bedanken voor zijn bezoek, maar dat hoorde hij niet eens meer. Heb ik iets verkeerd gezegd?

WIE

Toen ik achter de klok zat, werd ik plotseling opgetild. ‘Zet me neer en wel meteen,’ riep ik. Gelukkig gaf men gehoor aan mijn verzoek en bevond ik mij weer op m’n vaste plaats achter de klok.

Ik hoorde ’m tikken, maar daar stoorde ik me weinig aan, ik had het veel te druk met het beramen van veldtochten, er lagen talloze aanvalsplannen gereed. Ja, ik ben mij ervan bewust dat ze nu nog niet nodig zijn, later des te meer.

Maar wie tilde mij op? Dat zou ik wel es willen weten. Wie?

HET RIJWIEL

‘Daar is ie weer.’

Hij schreeuwde het uit en wees. En verdomd, hij had gelijk. Ik wou het niet geloven, maar nu zag ik het zelf: een rijwiel zonder bestuurder. De pedalen draaiden in de rondte zonder dat iemand ze voortbewoog. Het rijwiel was in een oogwenk verdwenen, het had kennelijk nogal haast.

‘Zie je wel,’ riep hij, ‘zie je wel.’

Ik had het met eigen ogen gezien en ik ging er in het vervolg op letten: ik zag veel meer rijwielen langsflitsen, die zonder bestuurder waren. En het drong langzaam tot mij door dat de wereld om mij heen veranderd was.

GROEN

De staartvogel is, de naam zegt het al, een vogel met een lange staart.

Hij wordt gebruikt als hulp in de huishouding: emmers buiten zetten, water pompen, takken verzamelen en meer van die karweitjes. Pas op hoor, hij zegt dat hij huisknecht is, maar dat is hij zeer beslist niet, hij mocht bijvoorbeeld nooit het avondmaal opdienen. Natuurlijk mocht ie dat niet, hij zou alles uit z'n poten laten vallen.

In z'n vrije uren is hij voor de spiegel te vinden. Nu eens draagt de staartvogel z'n haar opzij, dan weer heeft ie een middenscheiding. Hij is derhalve moeilijk te herkennen. Ja, hij heeft een groene neus, maar er zijn er zoveel met een groene neus, je breekt je nek over de groene neuzen.

Ik weet plotseling waar de vogel aan te herkennen is. Hij spreekt met twee woorden. Want hij is niet alleen ijdel, hij is ook beleefd.

Let maar goed op, misschien kom je 'm nog es tegen. Als je 'm ziet doe 'm dan de groeten, wil je.

EINDELIJK

Vlak voor m'n huis hield een gevechtswagen stil. Ik liep naar het raam en sloeg de inzittenden gade. Ik nam aan dat ze me kwamen halen. Nee, ze kwamen me niet halen, ze raadpleegden een stafkaart. Eindelijk wisten ze wat ze weten wilden, ze vouwden de stafkaart op en vervolgden hun weg. Ik ging weer door met m'n werk.

NOOIT

Alles wat ik mee moet maken, gebeurt buiten mij om. Soms wil ik ingrijpen, maar dan ben ik al te laat. Ik vind dat tamelijk hopeloos, ik vind dat ongepast. Niet dat ik zinnige dingen te berde te brengen heb, dat niet, maar het zou wel zo voorkomend zijn als mij het een en ander gevraagd werd. Nee, men besluit. Het gebeurt. Ik heb het nakijken, en dat is niet altijd even prettig.

Het enige wat mij te doen staat is de gebeurtenissen te aanvaarden. Het zal mij eigenlijk een rotzorg zijn. Op die manier.

LICHT

Hij werd wakker, opende z'n ogen, maar hij zag niets. Buiten deed de wind pogingen om alles om te gooien.

Wat? Zag hij niets? Hij kroop z'n bed uit en zocht het licht. Wacht maar, dacht hij, als het licht eenmaal brandt. Hij vond de lamp en stak die aan. Er gebeurde niks. Hij kon nog steeds geen hand voor ogen zien.

Nu denk jij natuurlijk dat z'n gedachten verward waren. Je hebt gelijk, z'n gedachten waren verward. Droomde hij? Nee, hij droomde niet. Brandde de lamp eigenlijk wel? De lamp brandde, want hij was heet.

Langzaam zag hij zich genoodzaakt de werkelijkheid te aanvaarden: hij kon niet meer zien, hij was voortaan blind, het was afgelopen met dat achterlijke gekijk.

Jaren later is hij, na een lawaaierig bestaan, gestorven. Blind.

WONDERLIJK

De mensen razen langs. Ze zitten stil en toch gaan ze vooruit. Dat is heel wonderlijk als je erop let.

Het zijn doorgaans grote trommels waar ze in zitten. De trommels zijn zelfs te groot, want meestal zit er maar een man of vrouw in met een heleboel loze ruimte om zich heen.

Een voetganger is anders. Die neemt niet veel ruimte in, ietsje meer dan z'n lichaam, omdat ie graag met z'n armen zwaait.

En als de bestuurder ergens moet zijn, zet ie z'n voertuig neer en daar staat het dan, urenlang. Het staat meestal in de weg.

Ik heb wel eens in zo'n voertuig gezeten. Ook ik zat stil en kwam toch vooruit. Als het regent voel je niets, je zit droog. En je hoeft niets te dragen, je spullen kun je achter in het voertuig gooien.

Ik kan me nog herinneren dat de straten leeg waren. Niemand had zo'n ding. Nu heeft bijna iedereen zo'n ding en dat staat dan voor de deur. Nogmaals, heel wonderlijk.